

bringe denne Attest — i alt Fald kun i ganske enkelte Tilfælde —, og derfor er der ganske overordentlig mange Mennesker, der af Tjenstvillighed skriver under paa en saadan Attest uden at være sig Følgen klart bevidst. Selv om det nu ikke bliver straffet, mener jeg, at det virker moralsk skadeligt at lade Folk skrive saadanne Attester, idet det vænner Folk til ikke at tage det saa nøje med, hvad de skriver under paa, og det anser jeg for meget skadeligt. Folk bør netop altid være forsigtige med, hvad de skriver under paa. De bør nøje overveje, om det nu er noget, de virkelig med god Samvittighed kan skrive under paa, for ellers faar man let det Forhold, som til Dels allerede eksisterer nu, at Folk sætter deres Navn under for et godt Ord uden at vide, hvad de sætter deres Navn under, og uden at tænke over de Følger, det kan have for dem. Ifølge det Udkast, som den nordiske Civillovkommission har fremsat om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, vil disse to Attester bortfalde. Man vil derefter i Almindelighed nøjes med en Erklæring paa Tro og Love fra de paagældende, formentlig under Tilkendegivelse af, at hvis de saaledes paa Tro og Love erklærer noget, som er urigtigt, vil de kunne straffes, og da de paagældende i Virkeligheden er de eneste, der kan vide noget om det, Erklæringen gaar ud paa, er det ikke urimeligt, at man, hvis de erklærer noget urigtigt, lader dem føle, at saadant noget maa de ikke gøre. Disse uhyrlige Attester vil, som sagt, blive afskaffet, hvis dette Udkast bliver udarbejdet i Lovforslagsform og bliver vedtaget af Rigsdagen. Der er mange andre gode Fremskridt i dette Udkast, som jeg imidlertid ikke skal komme ind paa. Jeg har blot ønsket at fremdrage dette for at vise, at her er et Omraade, hvor vi egentlig ikke kan være bekendt at vedblive med det gamle længere end allerhøjest nødvendigt. Det vilde i det hele være rart, om vi samtidig med, at Retsreformen bliver ført ud i Livet, kunde naa til de Fremskridt paa andre Punkter af vort Retsvæsen, hvor vi endnu staar langt tilbage. Vi skulde ikke gerne blive ved at klæbe ved mange af disse gamle Skader, naar vi paa det vigtigste Retsplejeomraade kommer frem i første Række.

Til Slutning vil jeg nævne, at vi sikkert ikke længere bør blive staaende ved den Myndighedsalder, vi har. Det er et gammelt Krav, som ogsaa er rejst Gang paa Gang af Socialdemokratiet, at Myn-

dighedsalderen nedsættes. Intet andet Land har saa høj en Myndighedsalder, og det er sikkert ikke saaledes, at Danskerne bliver senere aandsmodne, end man bliver i andre Lande. Jeg ser derfor ikke, hvorfor vi skal blive ved at slæbe rundt med en saa høj Myndighedsalder. Den giver Anledning til mange Vanskeligheder og Forviklinger og meget Besvær for Befolkningen. Der skal ofte søges Bevilling om Myndighed. Man kan faa kongelig Bevilling til at være fuldmyndig, til Trods for at man ikke er 25 Aar, men det giver Anledning til Udgift og Ulejlighed, som kunde undgaas, hvis Myndighedsalderen nedsattes. Jeg tror, at Centraladministrationen vilde blive lettet for adskilligt Arbejde, hvis man i det hele søgte at indskrænke Antallet af de Tilfælde, hvor der skal søges Bevilling til et eller andet. Der er ganske vist et fiskalt Moment i dette, men det kommer man vel nok ud over. Det er ubehageligt for Befolkningen i saa mange Tilfælde at skulle have Bevilling til et eller andet, som man skulde synes, det var naturligt at ordne ved Lov. Jeg vil derfor bede den højtærede Justitsminister have sin Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold og først og fremmest paa Retsreformens Ikrafttræden, som jeg meget nødig vilde se udskudt.

Slebsager: Jeg vil henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa Færgeforholdene mellem Fanø og Esbjerg og henstille til ham, om Tidspunktet ikke er kommet, da Staten maatte tage Initiativet til at faa dette Monopol afløst, saa at Befolkningen paa Fanø i trafikal Henseende kunde blive ligestillet med Befolkningen i det øvrige Land. Der blev for et Par Aar siden forhandlet mellem Trafikministeriet og Monopolejerne om Statens Overtagelse af dette Monopol. Forhandlingerne strandede, saa vidt jeg husker, paa Uoverensstemmelse om Prisen, idet Monopolejerne holdt Færgerimonopolet i saa høj Pris, at Trafikministeren ikke mente at kunne gaa ind derpaa. Men som det gaar, kan det ikke vedblive at gaa. Under Krigen er Færgeriforholdene blevet stadig slettere, og nu er Stillingen den, at Monopolejerne nærmest truer med at standse Farten, hvis de ikke kan faa de Takster, som de ønsker. Driften indskrænkes, Farten bliver uregelmæssig, Taksterne er allerede krævet forhøjet og blevet forhøjet, saa vidt jeg husker, en Gang under Krigen. Nu kræves de fatter forhøjet, og man truer med, hvis man ikke kan faa